

[Helge Madsen.]

som vi naturligvis står bag. Hvad vi fik, og hvad vi måtte betale under disse forhandlinger ligger jo åbent i denne erklæring; og det vil i øvrigt vise sig, efterhånden som regeringsperioden skrider frem. Jeg har ingen interesse i at fremhæve de og de punkter, hvor vi har måttet betale, men skal dog vende tilbage til enkelte af dem senere.

Der har fra forskellig side været udtrykt undren over vor deltagelse i regeringsforhandlingerne og i regeringsdannelsen. Denne vor deltagelse kan dog ikke være kommet som en overraskelse for dem, der har fulgt med i det politiske liv; de må jo vide, at tanken om en såkaldt grundskyldsregering også var fremme i 1947 efter retsforbundets fremgang ved valget dengang, da vi også vandt tre mandater. Den højtærede fiskeriminister hr. Oluf Pedersen skrev dengang en pjece, som hed „Fattigmands ret“, om det danske folks ret til fædrelandets jord, og heri omtalte ministeren netop vort ønske om en grundskyldsregering som den, vi nu er nået til, og vor beklagelse af, at man ikke allerede havde kunnet danne en sådan. Det var ikke grundskyldsspørgsmålet, der skilte de samme tre partier, som nu har dannet regering, men vi kunne ikke dengang få tilstrækkeligt tilsagn fra socialdemokraterne om at gå videre med en afskaffelse af restriktionerne. Vi fik dengang nedsat grundskyldskommissionen til undersøgelse og forberedelse af fuld grundskyld; den blev nedsat umiddelbart efter valget eller ganske kort tid efter.

Efter valget denne gang lå forholdet således, at vi kunne komme målet: fuld grundskyld i Danmark, et afgørende skridt nærmere ved dannelsen af den nuværende regering. Vi føler det som en pligt at gøre vort til, at de ideer, som vi tror på, og som vi har arbejdet for gennem en menneskealder, bliver virkeliggjort, så snart der er politisk mulighed derfor, og det er der nu. Vi har mange gange peget på, at denne reform måtte vi gennemføre sammen med socialdemokraterne, og det kan derfor ikke komme som en overraskelse, at vi gjorde, hvad vi kunne, for at bane vej for denne reform, som vi altid har peget på som afgørende, og som vi altid har fremhævet som det punkt, hvor man skulle begynde afviklingen af monopolerne. Det er denne bundsikring af det økonomiske

liv, som Hans Hansen (Rørby) her i tinget mange gange har nævnt, der først må bringes i orden, og derfor er vi gået ind i regeringen.

De foreliggende lovforslag vil blive behandlet af en anden ordfører for vort parti, så jeg skal indskrænke mig til følgende bemærkninger herom: vi ser på lovforslagene som tidligere regeringer har påtaget sig. Men vi har erkendt, at vilkårene for i øvrigt at få indflydelse på den politiske udvikling her i landet var, at vi meldte os til arbejdet mod de øjeblikkelige vanskeligheder, at vi ville hjælpe med til at gøre de indgreb, som jo måtte foretages af en hvilken som helst regering, så lempelige som muligt under de givne omstændigheder, og at vi ville påse, at fordelingen mellem de forskellige befolkningsklasser blev rimelig — og det mener jeg at den er blevet.

Det er allerede nævnt fra forskellig side, at forslagene naturligvis kan undergå ændringer efter forhandlingerne her i tinget og i det kommende udvalg. Jeg er således blevet gjort opmærksom på et par punkter, som jeg vil bede udvalget se på — jeg tænker ikke, at jeg selv bliver valgt ind i det. Jeg er blevet gjort opmærksom på, om det ikke ville være rimeligt, at man som ved tidligere lejligheder af lignende art indsatte en aldersgrænse for dem, der skal yde stabiliseringslånet, og om ikke en hensyntagen til, hvor stor familien er, kunne komme i betragtning. Det er ting, som man kan tale om i udvalget, men det skal her erklæres, at vi erkender vilkårene for regeringssamarbejdet med hensyn til disse love. Besparelserne kunne vi have ønsket kraftigere pointeret. Der var én, der nævnedes for mig, at de minder lidt for meget om det, som venstre og konservative nåede til, da de skulle finde 100 mill. kr. i besparelser til dækning af den folkepension, som de selv havde stemt for. Men vi sidder nu i administrationen, og ad denne vej — og der er eventuelt også en anden vej — skal vi nok finde frem til flere besparelser.

Hvad angår reformerne på længere sigt, så hænger de for os uløseligt sammen med løsningen af de aktuelle problemer. Jeg minder om den franske nationaløkonom Bastiats ord om den dårlige politik, som kun arbejder med det enkelte forhold og